

200707355/1.

Datum uitspraak: 11 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/5691 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 13 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 september 2007, verzonden op 28 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

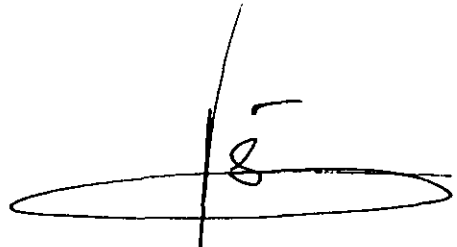
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 december 2007

154-561.

Verzonden: 11 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/5691

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 13 september 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. R.C. van den Berg te Waalwijk,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 12 januari 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 3 augustus 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van J. Hynd als tolk in de Engelse taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [redacted], de Sierra Leoneanse nationaliteit te bezitten en sedert 10 mei 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Bij besluit van 5 maart 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001 en geldig tot 1 juni 2004. Op 29 maart 2004 heeft eiser verzocht om verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Reg.nr(s): AWB 07/5691

blad 2

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn asielrelaas aangevoerd dat zijn problemen begonnen in 1997 toen hij medeorganisator was van een studentendemonstratie tegen de militaire junta van de AFRC in mei 1997. Eiser is daarbij gearresteerd en twee dagen vastgehouden. Eiser is bij de arrestatie mishandeld. Eiser is medeoprichter van de in 1996 opgerichte Grassroot Awareness Movement, een mensenrechtenbeweging die zich inzet voor vrede en ontwapening in Sierra Leone. De Grassroot Awareness Movement organiseert workshops, seminars, demonstraties en vergaderingen. Toen de rebellen in 1999 binnenvielen waren ze op zoek naar sleutelfiguren van de studentenorganisatie die de demonstratie hadden georganiseerd en dus ook naar eiser. Eiser is daarop het huis van zijn oom, waar hij woonde, ontvlucht. De rebellen hebben bij zijn oom navraag gedaan over eiser en hem en de familie bedreigd. Eiser zat ondergedoken in een huis in de wijk maar ook daar kwamen de rebellen. Eiser heeft kunnen ontsnappen. Vervolgens hebben de rebellen het huis in brand gestoken. In 2001 hebben de rebellen voor vier weken bezet en na circa twee weken kwamen ze bij eisers oom langs om te vragen naar de verblijfplaats van eiser. Omdat er steeds meer dreigementen kwamen en er ook al collega's van eiser waren vermoord, heeft eiser besloten Sierra Leone te ontvluchten. Hij is op 10 mei 2001 Nederland binnengereisd.

2.5 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte aan hem de gevraagde verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft onthouden. Verweerder had door middel van een individueel ambtsbericht het realiteitsgehalte van de gestelde vrees moeten onderzoeken. Ten onrechte heeft verweerder volstaan met een verwijzing naar zijn deskundigheid en de stelling dat er vergelijkenderwijs geen sprake is van geloofwaardigheid. Verweerder geeft geen blijk van kennis van de vredesbeweging Grassroots Awareness Movement waartoe eiser behoorde. Voorts is eiser van mening dat, nu verweerder de gestelde feiten gelooft, hij beter dient te motiveren waarom de daaraan door eiser ontleende vrees voor vervolging niet geloofwaardig wordt geacht. Naar de mening van eiser is derhalve sprake van een onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende kenbaar gemotiveerd besluit. Ook thans vreest eiser nog voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van herkomst, immers dezelfde regering van president Kabbah is nog aan de macht in Sierra Leone.

2.6 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijft

Reg.nr(s): AWB 07/5691

blad 3

heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a die verdragsvluchteling is;
- b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

De rechtbank stelt vast dat het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen uit Sierra Leone reeds was beëindigd ten tijde van het nemen van het bestreden besluit op 12 januari 2007 en dat verweerder daarom gebruik heeft mogen maken van de aan hem in artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, gegeven bevoegdheid om de onderhavige aanvraag af te wijzen.

2.7 Verweerder heeft voorts beoordeeld of aanleiding bestaat om eiser op basis van één van de overige gronden van artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser geen aanleiding bestond voor het verlenen van een verblijfsvergunning op basis van één andere grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

2.8 Verweerder heeft zich blijkens het in het bestreden besluit ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat eiser onder andere geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te geven, terwijl dit in redelijkheid wel van hem verwacht mocht worden. Eiser is niet in staat gebleken om informatie te verschaffen over eenvoudige zaken zoals de naam van de plaats dan wel het Afrikaanse land waar hij een tussenstop heeft gemaakt, de kleur van het vliegtuig, het vluchtnummer, het stoelnummer en de duur van de vlucht naar Nederland. Van een persoon, die heeft verklaard met het vliegtuig van Guinee naar Nederland te zijn gereisd met een tussenstop in een Afrikaans land, kan volgens verweerder in redelijkheid worden verwacht dat hij gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis kan verschaffen.

Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, is de rechtbank van oordeel dat

Reg.nr(s): AWB 07/5691

blad 4

verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiser heeft nagelaten inhoudelijk op de aan dit standpunt ten grondslag gelegde motivering te reageren.

Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van eiser een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.9 Gelet op de inhoud van het voornemen, het verweerschrift en het gestelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat verweerder alle door eiser in zijn asielrelaas genoemde feiten gelooft. Anders dan in het bestreden besluit is vermeld, heeft verweerder ter zitting voorts het standpunt ingenomen ook uit te gaan van de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde bedreigingen. Verweerder is echter van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de aan de bedreigingen ontleende vermoedens dat eiser te vrezen heeft voor vervolging in zijn land van herkomst, omdat eiser niet heeft kunnen concretiseren door wie hij is bedreigd en er evenmin vervolg is gegeven aan de bedreigingen.

Eiser heeft aangegeven in de negatieve belangstelling van de Kamajors, de rebellen en de Gbeti te staan. Verweerder heeft in het voornemen gemotiveerd uiteengezet waarom verweerder de gestelde vrees voor vervolging voor elk van de groeperingen niet aannemelijk acht. Dit voornemen is in het bestreden besluit ingelast. In de zienswijze en in beroep heeft eiser volgens verweerder evenmin de gestelde vrees voor vervolging door één van de groeperingen aannemelijk gemaakt. Daartoe heeft verweerder overwogen dat het bestreden besluit is gebaseerd op hetgeen in de algemene ambtsberichten inzake Sierra Leone van 3 oktober 2000, 28 september 2001, 8 juli 2002, 31 juli 2003, 4 maart 2004 en 25 april 2005 is opgenomen en dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat leden van de Grassroots Awareness Movement te vrezen hebben voor vervolging van overheidswege. Verweerder is uitgegaan van de juistheid van die ambtsberichten. Er is verweerder evenmin ambtshalve andere informatie bekend over de Grassroots Awareness Movement waaruit blijkt dat de leden te vrezen hebben voor vervolging. Verweerder stelt verder dat eiser ook geen concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht op grond waarvan verweerder niet uit mocht gaan van de juistheid van die ambtsberichten. In het bij de zienswijze overgelegde, van het internet afkomstige, document van Sierra Leone News Archives van maart 2001 heeft verweerder niet een zodanig concreet aanknopingspunt gezien, omdat dit document volgens verweerder te algemeen van aard is. Naar de mening van verweerder maakt vermeld document de vrees die eiser stelt te hebben voor vervolging dan ook niet aannemelijk. De rechtbank onderschrijft dit standpunt van verweerder. De rechtbank acht daarbij nog van belang dat de status van een internetbericht afkomstig van de Sierraleone News Archives uit 2001 niet duidelijk is. Nu het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij te vrezen heeft voor vervolging in zijn land van herkomst en hij hierin niet is geslaagd, heeft verweerder in hetgeen eiser naar voren heeft gebracht naar het oordeel van de rechtbank evenmin aanleiding hoeven zien voor het laten uitbrengen van een individueel ambtsbericht.

2.10 Eisers verwijzing ter zitting naar de uitspraak van de Afdeling Raad van State van 29 juni 2007, met nummer 200700310/1, kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Zoals in rechtsoverweging 2.1.2. van die uitspraak is opgenomen, heeft verweerder in die zaak erkend dat de geloofwaardig geachte feiten blijken gegeven van een negatieve belangstelling van de autoriteiten. Daarvan is in onderhavige zaak geen sprake. Reeds om die

Reg.nr(s): AWB 07/5691

blad 5

reden is er geen sprake van gelijke gevallen.

2.11 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser met betrekking tot de door hem gestelde problemen die er uiteindelijk toe hebben geleid dat eiser zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verleende verblijfsvergunning gegronde vrees voor vervolging had als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eisers stelling dat hij ook nu nog te vrezen heeft voor vervolging, omdat nog immer dezelfde regering aan de macht is, kan evenmin leiden tot aanspraak op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Immers, gelet op het bovenstaande heeft eiser onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij vanwege zijn activiteiten voor de Grassroots Awareness Movement te vrezen had en heeft voor vervolging door die regering.

2.12 Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser ook niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning heeft kunnen ontleenen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas is niet aannemelijk geworden dat hij bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Immers, er wordt door verweerder geen geloof gehecht aan de gestelde vrees voor vervolging. Eiser heeft ook overigens geen hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden dienaangaande aannemelijk gemaakt waardoor bij uitzetting schending van artikel 3 EVRM zou dreigen.

2.13 Verweerder heeft zich verder op het standpunt gesteld dat geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan in redelijkheid niet kan worden verlangd dat eiser hiernaar terugkeert. De mishandelingen waaraan eiser werd onderworpen gedurende de twee dagen dat hij gedetineerd was in 1997, waren voor eiser geen aanleiding om het land te verlaten. Deze conclusie baseert verweerder op het zogenaamde traumatabeleid, neergelegd in hoofdstuk C1/4.4.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), zoals dit luidde ten tijde hier in geding. Blijkens dit beleid neemt verweerder aan dat causaal verband tussen de gebeurtenis en het vertrek ontbreekt wanneer de vreemdeling zes maanden na die gebeurtenis uit het land van herkomst is vertrokken. Eiser heeft ook geen andere omstandigheden aangevoerd die vallen onder de limitatieve opsomming van paragraaf C1/4.4.2.2 Vc 2000. Eiser heeft evenmin andere omstandigheden aangevoerd op grond waarvan hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder c Vw 2000. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser destijds en ook ten tijde van het bestreden besluit niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.14 Op grond van het voorgaande heeft verweerder op goede gronden de door eiser gevraagde verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 07/5691

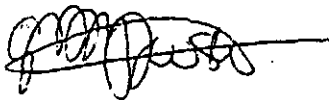
blad 6

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.M. Kouwenhoven, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 13 september 2007, in tegenwoordigheid van mr. G.P.A.J. Joosen, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: **28 SEP 2007**

LANGSTRAAT**ADVOCATEN****PER TELEFAX: 070-3651380**

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

HOGER BEROEPSCHRIFT

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Waalwijk, 19 oktober 2007

partijen : /IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 200710018

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, , hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (07/5691) van 13 september 2007, verzonden op 28 september 2007 waarbij het beroep ongegrond is verklaard. (**bijlage**). Ter onderbouwing van zijn beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank heeft overwogen dat van zijn relaas een positieve overtuigingskracht zou moeten uitgaan, maar ten onrechte heeft nagelaten enig oordeel te geven of verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat van zijn relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

Appellant stelt dat dit van groot belang is, omdat de beoordeling van de positieve overtuigingskracht enkel ziet op de vaststellingen van de feiten, gezien C1/1.2, C1/3.2.2 en C1.3.3.4 van de Vc. Verklaringen van derden moeten worden beoordeeld in het licht van de overige verklaringen en in vergelijking met al datgene wat de IND over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en eigen onderzoek.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Uit het besluit en hetgeen ter zitting aan de orde is geweest, blijkt dat verweerder alle door appelland in zijn asielrelaas genoemde feiten gelooft. Ook de bedreigingen, voorzover deze al niet onder de feiten zouden moeten gerekend, worden geloofwaardig geacht. Appelland wijst op het feit dat uw Afdeling in de uitspraken van 12 april 2007 (LJN: BA4300 – www.rechtspraak.nl) en 29 juni 2007 LJN: BA9131) heeft geconcludeerd dat de geloofwaardig geachte feiten door verweerder op zwaarwegendheid dienen te worden beoordeeld. Verweerder kan alsdan niet volstaan met een beoordeling van de plausibiliteit van de aan deze feiten ontleende en door de vreemdeling geuite vermoedens.

Op grond van deze uitgangspunten had de rechtbank behoren vast te stellen dat van het asielrelaas van een appelland een positieve overtuigingskracht uitgaat. Appelland stelt dat de uitspraak reeds hierom niet is voorzien van een draagkrachtige motivering en mitsdien behoort te worden vernietigd.

2. Hierop aansluitend stelt appelland in zijn tweede grief dat de rechtbank ten onrechte in rechtsoverweging 2.9 heeft overwogen dat:

" De rechtbank acht daarbij nog van belang dat de status van een internetbericht afkomstig uit van de Sierraleone News Archives uit 2001 niet duidelijk is."

Appelland stelt dat de rechtbank hiermee een eigen oordeel heeft gegeven over hetgeen door appelland is aangevoerd en daarmee buiten de grenzen van het geschil treedt. De rechtbank had louter behoren te beoordelen of de stelling van verweerder dat het onderhavige document te algemeen van aard is de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

Ook om deze reden behoort de uitspraak vanwege een motiveringsgebrek te worden vernietigd.

3. In zijn derde grief stelt appelland dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat:

" Nu het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij te vrezen heeft voor vervolging in zijn land van herkomst en hij hierin niet is geslaagd, heeft verweerder in hetgeen eiser naar voren heeft gebracht naar het oordeel van de rechtbank evenmin aanleiding behoeven te zien voor het laten uitbrengen van een individueel ambtsbericht."

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Appellant acht deze overweging rechtens onjuist. Uw Afdeling heeft bij uitspraak van 11 februari 2005 (200407775/1) overwogen dat verweerder de vermoedens die een vreemdeling ontleent aan geloofwaardig geachte feiten het realiteitsgehalte daarvan behoort te beoordelen in het licht van de overige verklaringen en in vergelijking met andere objectieve bronnen en asielzoekers met vergelijkbare relazen.

Appellant stelt dat het evenzeer de plicht is van verweerder zijn relaas te beoordelen. Het is niet louter aan appellant om zijn vrees aannemelijk te maken. Dat heeft hij naar vermogen getracht.

Uit de uitspraak en het bestreden besluit blijkt dat in hele reeks ambtsberichten niets is terug te vinden over de beweging van appellant de Grassroots Awareness Movement. Dat gegeven zegt niet zo veel. Immers, een ambtsbericht is niet uitputtend of alles omvattend. Mede onder invloed van de uitspraak in de zaken en tegen Nederland blijkt dat de Nederlandse Staat op een evenwichtige wijze met informatie uit andere openbare (objectieve) bronnen behoort om te gaan. Daarvan is i.c. in onvoldoende mate gebleken.

Het besluit overweegt nadrukkelijk dat er vergelijkenderwijs en geobjectiveerd onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Daarvan is niet dan wel in onvoldoende mate gebleken (ondanks een WOB-onderzoek).

Appellant stelt dat op het moment dat:

- hij er in slaagt landeninformatie te vinden waaruit blijkt dat leden van zijn beweging in de negatieve belangstelling staan,
- in de ambtsberichten niets te vinden is en niet is gebleken van een vergelijkenderwijs door verweerder verricht onderzoek,
- de feiten waaronder de bedreigingen geloofwaardig worden geacht,
- *en niet is gebleken dat beoordeling in het licht van de overige verklaringen heeft plaats gevonden,*

het in strijd met de zorgvuldigheid is om zonder enig nader onderzoek te stellen dat het laten uitbrengen van een individueel ambtsbericht niet noodzakelijk is.

4. In zijn volgende grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat:

"Eisers verwijzing ter zitting naar de uitspraak van Afdeling Raad van State van 29 juni 2007, met nummer 200700310/1 (LJN: BA9131), kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Zoals in rechtsoverweging 2.1.2 van die uitspraak is opgenomen, heeft verweerder in die zaak erkend dat de geloofwaardig geachte feiten blijken geven van een negatieve belangstelling van de autoriteiten. Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake. Reeds om die reden is er geen sprake van vergelijkbare gevallen."

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Appellant acht dit oordeel van de rechtbank onbegrijpelijk. Immers, verweerder erkent de feiten waaronder de geloofwaardigheid van de bedreigingen. Appellant stelt dat de vele geuite bedreigingen impliceren dat er sprake is van een negatieve aandacht.

Voorts is er naast deze bedreigingen onder meer sprake van dat er naar appellant is geïnformeerd en dat hij is ontsnapt en collega's zijn vermoord.

Appellant stelt dat uit de diverse bedreigingen en *in het licht van de overige verklaringen* waaruit een negatieve aandacht voor zijn persoon kan worden afgeleid in redelijkheid niet kan worden overwogen dat niet sprake zou zijn van een (bepaalde mate van) negatieve aandacht.

De rechtbank heeft mitsdien ten onrechte overwogen dat appellant geen geslaagd beroep op deze uitspraak zou kunnen doen, omdat er niet sprake zou zijn vergelijkbare gevallen. De rechtbank had tot het oordeel behoren te komen dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen overwegen dat uit de geloofwaardig geachte feiten, waaronder de bedreigingen, geen negatieve aandacht is gebleken.

5. In zijn vijfde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte in rechtsoverweging 2.11 heeft overwogen dat:

" Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser met betrekking tot de door hem gestelde problemen die er uiteindelijk toe hebben geleid dat eiser zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verleende verblijfsvergunning gegronde vrees voor vervolging had als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Uit bestreden besluit blijkt dat zijn relaas, althans zijn vrees ongeloofwaardig wordt geacht, omdat hij niet in staat zou geweest te concretiseren door wie hij is bedreigd. Niet wordt bestreden dat appellant niet is bedreigd.

Appellant wijst ook in deze grief er op dat uit feit dat hij is bedreigd, impliceert dat er sprake is van een negatieve belangstelling. Appellant hecht tevens er aan nogmaals op te merken dat verzuimd is de geloofwaardigheid van zijn relaas te beoordelen in het licht van de overige verklaringen.

Appellant wijst ter adstructie van zijn standpunt in dit verband op het feit dat zijn collega's zijn vermoord. Er steeds meer dreigementen kwamen en bijvoorbeeld dat er bij zijn oom naar hem is geïnformeerd.

Zijn vrees berust derhalve in het geheel niet louter op eigen vermoedens. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte het standpunt van verweerder niet verworpen dat appellant kan worden verweten dat hij niet precies in staat was aan te geven door wie hij op welk moment is bedreigd.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Nog afgezien van het feit dat hier onweerlegbaar uit blijkt dat appellant is bedreigd, heeft hij er op gewezen dat als gevolg van de aard van het conflict in Sierra Leone met meerdere strijdende partijen er partijen belang bij hadden om zijn beweging aan te vallen. Ten onrechte is daar geen betekenis aan toegekend.

Appellant stelt met deze grief dan ook aannemelijk te hebben gemaakt dat de rechtbank in redelijkheid niet heeft kunnen overwegen dat verweerder geen geloof heeft behoeven te hechten aan de door hem gestelde ondervonden problemen op grond waarvan hij Sierra Leone heeft verlaten. Alsook ten onrechte is overwogen dat hij onvoldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat vanwege zijn activiteiten voor Grassroots Awareness Movement te vrezen had en heeft voor vervolging.

Op grond van hetgeen appellant heeft betoogd, had de rechtbank tot het oordeel behoren te komen dat verweerder in een nieuw te nemen besluit behoort te onderzoeken of er ten tijde van de verleende verblijfsvergunning en bij de beoordeling van de aanvraag voor onbepaalde tijd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn activiteiten voor Grassroots Awareness Movement.

6. Met een verwijzing naar grief 5 stelt appellant dat de rechtbank eveneens ten onrechte heeft overwogen dat verweerder, gelet op het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn problemen, heeft kunnen overwegen dat er bij terugkeer geen schending van artikel 3 EVRM dreigt. Appellant stelt dan ook dat hem eveneens ten onrechte een verblijfsvergunning asiel op de b-grond van artikel 29 lid 1 Vw is onthouden.

Gelet op hetgeen appellant aan grieven heeft aangevoerd, heeft de rechtbank in redelijkheid niet zijn beroep ongegrond kunnen verklaren en daarbij derhalve ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat verweerder hem op goede gronden een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd heeft mogen onthouden.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsook het besluit van de IND d.d. 12 januari 2007 te vernietigen en verweerder in de kosten van het geding te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

